

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: D. T. N., narozeného dne X,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
hlášeným pobytem X,
zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170
34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2025, č. j. OAM-551/ZA-ZA15-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobce se velmi stručnou žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 14. 5. 2025 tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje.
2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nesplňující požadavky na soulad výroku s odůvodněním. Současně dle žalobce žalovaný nedostatečně zvážil možnosti udělení doplňkové ochrany a nepřihlédl k uváděným skutečnostem. V této souvislosti žalobce namítl nedostatek procesních možností k doložení skutkových okolností. Žalobce neměl kromě tvrzení při provedeném výslechu žádnou jinou možnost, jak svá tvrzení potvrdit či jinak doložit. Žalobce je přesvědčen, že uvedl dostatečné důvody, které splňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce rovněž požádal o náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil. Při rozhodování vycházel ze skutečností, které žalobce uvedl, a shromáždil k nim aktuální informace o situaci ve Vietnamu. Zároveň dostatečně zjistil skutkový stav věci a zvolil řešení, které odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dovodit, že by vyvíjel ve Vietnamu politickou činnost nebo byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Připomenul, že výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená že pro jiné důvody není možné azyl udělit. Žalovaný uzavřel, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné a že žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany v podobě azylu či doplňkové ochrany, načež navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III. Podstatný obsah správního spisu

5. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 14. 5. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu v ČR.
6. V poskytnutí údajů k žádosti dne 19. 5. 2025 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá poprvé, je zdravý a bez náboženského vyznání. Ve vlasti nebyl nijak politicky aktivní a neměl žádné problémy se státními orgány. Jeho manželka a tři děti žijí ve Vietnamu. Dne 1. 7. 2024 cestoval letecky z Vietnamu do Řecka na základě pracovního víza, které bylo platné do 25. 3. 2025. V Řecku zažádal o pobytové oprávnění, ale jeho žádost nebyla doposud vyřízena. Nejprve chtěl v Řecku pracovat, avšak z důvodu nízkého výdělku si chce v ČR najít lepší práci. Jeho důvodem pro žádost o mezinárodní ochranu je setrvání v ČR, aby vydělal dostatek peněz na zaplacení svého dluhu.
7. Z protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 19. 5. 2025 (č. l. 22 správního spisu), který proběhl za účasti tlumočnicka do jazyka vietnamského, vyplynulo, že žalobce objasnil důvody, které jej vedly k podání žádosti o vízum v Řecku. Uvedl, že ve Vietnamu přijal nabídku personální agentury zajišťující pracovníky pro zemědělství, přičemž mu byl přislíben výdělek 800 € za 20 dnů práce v Řecku. Jelikož pracovní podmínky ani odměna neodpovídaly inzerovaným

údajům, rozhodl se odcestovat do ČR s cílem získat lépe placené zaměstnání. Na přímý dotaz žalovaného potvrdil, že toto byl jediný důvod jeho odchodu z Řecka. V průběhu pohovoru dále uvedl, že jeho motivací k nalezení práce v ČR je dluh, který mu vznikl ve Vietnamu. Zdůraznil, že nemůže vycestovat zpět, protože návrat bez finančních prostředků by mohl vést k vyhrožování jemu nebo jeho rodině ze strany soukromých věřitelů. Proto chce zůstat v ČR a najít lépe placené zaměstnání, aby si vydělal prostředky pro bezproblémový návrat do Vietnamu.

8. Součástí správního spisu je (i) Informace OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 23. 5. 2025, a dále (ii) Informace MZV ČR, čj. 100348/-/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 k čj. MV-602-1/OAM-2025 – Půjčky, úvěry a lichva.
9. První z uvedených podkladů popisuje politickou situaci ve Vietnamu. Uvádí, že Vietnam je státem, v němž po desetiletí vládne Komunistická strana Vietnamu (KSV). Poslední volby, které se konaly v květnu roku 2021, nemohou být považovány za svobodné a spravedlivé. Přístup vlády k porušování lidských práv je navzdory příležitostným nápravným opatřením stále nedostatečný, přičemž dle informací Ministerstva zahraničních věcí USA bezpečnostní orgány a státní úředníci často jednali beztrestně. Naproti tomu Vietnam je členem Organizace spojených národů a přistoupil k základní smlouvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Ústava zakazuje mučení, týrání, nátlak i tělesné tresty. Ve Vietnamu je možno uložit trest smrti za 18 trestných činů, mezi které patří velezrada, terorismus, špionáž, vražda, znásilnění dítěte nebo účast na výrobě, přípravě či obchodu s narkotiky. Ve Vietnamu neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí.
10. Z informace MZV ČR ze dne 21. 1. 2025 pak vyplynulo, že ve Vietnamu je maximální výše úroku regulována, přičemž proti úvěrům s vyšší úrokovou sazbou se lze bránit právními prostředky. V krajním případě mohou být takové úvěry označeny za případ lichvy, kterou stát potlačuje trestněprávními postihy. Oběť trestného činu lichvy není postihována za uzavření úvěru, pokud peníze nebyly určeny nebo použity k trestné činnosti jako je například nákup drog.
11. Z protokolu ze dne 3. 7. 2025 o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí za účasti tlumočnicka do jazyka vietnamského (č. l. 41 správního spisu) vyplynulo, že žalobce se nechtěl s obsahem podkladů pro rozhodnutí seznámit, ane se k nim vyjádřit, žádné doplnění podkladů nepožadoval, ani neuvedl žádné skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti
12. Dne 20. 8. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné její formě. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil své závěry. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je snaha setrvat v ČR, pracovat zde a splácet dluhy ve Vietnamu. V případě návratu se žadatel obával nátlaku věřitelů z důvodu nesplacené půjčky. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že vyvíjel ve své vlasti činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že obava žalobce z věřitelů nespadá pod důvody azylově relevantního pronásledování, zároveň se odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 21. 1. 2025, ze které dovodil, že ve Vietnamu existuje možnost obrátit se na příslušné státní

orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Žalovaný se dále zabýval možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Po prověření všech okolností shrnul, že životní situace žalobce není natolik mimořádná, aby mohla být podřazena pod důvod hodný zvláštního zřetele. Z těchto důvodů žalovaný žalobci azyl neudělil. V případě doplňkové ochrany se žalovaný s přihlédnutím k informaci OAMP ze dne 23. 5. 2025 a výpovědi žalobce, který neměl problémy se státními orgány ve Vietnamu, rozhodl doplňkovou ochranu neudělit, jelikož nebyl přesvědčen, že by žalobce v případě svého návratu byl vystaven riziku vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 9. 2025.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Městský soud přitom rozhodl ve věci bez jednání, neboť žalobce jednání nepožadoval a žalovaný vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
14. Žaloba **není důvodná**.
15. Soud při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 2. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“) [a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu [d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu [z]a vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje
a) trest smrti nebo poprava,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

19. Žalobce je dle žalobního textu přesvědčen, že uvedl dostatečné důvody, aby mu byl udělen azyl, a současně namítl, že jeho nárok na doplňkovou ochranu nebyl dostatečně přezkoumán. Soud se s ohledem na tyto super stručně a obecně formulované žalobní námítky zabýval prvně otázkou, zda žalobce v průběhu správního řízení uvedl skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven azylově relevantnímu pronásledování či vážné újmě K tomu soud připomíná, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet [k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59]. Primárním zdrojem informací podstatných pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tak žadatel (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Žalovaný pak zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od výpovědi (azylového příběhu) žadatele o mezinárodní ochranu (např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, či ze dne 8. 11. 2024, čj. 5 Azs 195/2024-36).
20. Žalobce ve své žádosti uvedl, že ve vlasti nebyl politicky aktivní, je bez náboženského vyznání a neměl žádné problémy se státními orgány. V průběhu řízení žalobce nikdy nesdělil, že by měl obavy z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, příslušnosti k sociální skupině, pohlaví, sexuální orientace, náboženství či politických názorů. Lze přisvědčit žalovanému, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou taxativně vymezeny. Podmínkou pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je odůvodněný strach žalobce z pronásledování ve smyslu zákona, který musí být alespoň tvrzen ve správním řízení, jak vyplývá z citované judikatury. Pokud žalobce žádný azylově relevantní důvod neuvede, ba dokonce některé důvody na základě dotazování výslovně vyloučí, nelze žalovanému vytýkat, že se jimi podrobněji nezabýval. Žalobní námitka, která zpochybňuje důvodnost neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu proto nemůže obstát.
21. Naproti tomu skutečnou obavu žalobce vyslovil ve vztahu ke svým věřitelům, u kterých se obává, že by proti němu mohli zakročit způsoby, které lze podřadit pod azylově relevantní vážnou újmu. V pohovoru k žádosti žalobce vyjádřil strach z vyhrožování od soukromých osob v případě, kdy by se do Vietnamu vrátil bez dostatečného množství finančních prostředků. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2005, čj. 4 Azs 440/2004-53, „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 7 Azs 43/2008-47, podle nějž „*tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení*

„pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.“ V kontextu předneseného rozsudku a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. Takovou úvahu přdestřel konec konců i žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti si obstaral podklady, které tento závěr nepřímou podporují. Konkrétně informace MZV ČR ze dne 21. 1. 2025 popisuje právní prostředky, kterými se lze bránit v případě neúměrně vysokého úroku za poskytnuté úvěry. Tato námitka je nedůvodná.

22. Zároveň je třeba zdůraznit, že žalobce již svá tvrzení o případném vyhrožování ze strany soukromých věřitelů nijak dále nerozvíjel, a to ani v žalobě, jakkoliv k tomu měl jistě možnost, se shromážděnými podklady pro rozhodnutí se odmítl seznámit, natož se k nim vyjádřit, či je doplnit (viz bod 11 výše), navíc netvrdil ani, že by mu státní orgány nebyly ochotny poskytnout zastání a ochranu v případě naplnění jeho obav z vyhrožování ze strany věřitelů. S ohledem na výše uvedené nepovažuje soud námitku nedostatečného posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákon o azylu, zejména v souvislosti s vyhrožováním soukromých věřitelů, za důvodnou. K tomu soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS týkající se situací vietnamských dlužníků žádajících o azyl, např. usnesení ze dne 6. 1. 2022, čj. 5 Azs 61/2020-30, ze dne 25. 9. 2023, čj. 5 Azs 99/2023-31, ze dne 19. 10. 2023, čj. 10 Azs 219/2023-32 a další).
23. Ani žalobní bod, který napadá nedostatek procesních možností k doložení rozhodných skutečností nemůže obstát. Soud opakuje, že zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je především samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Stíhá jej břemeno tvrzení, doplněné břemenem důkazním. To je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán, který je povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů (viz usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41). Žalovanému nelze vyčítat, že vycházel především z obsahu výsledků žalobce, jelikož ty jsou vedeny právě za účelem umožnit žadateli učinit skutková tvrzení, ke kterým si následně správní orgán obstarává relevantní důkazy. Soud zároveň přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce dne 3. 7. 2025 dostavil k seznámení s podklady a na výslovné dotazy žalovaného nevyjádřil potřebu se s podklady obeznámit, či je doplnit například o svá tvrzení nebo vlastní podklady. Soud proto uzavírá, že žalobce měl dostatek procesních možností k doložení všech rozhodných skutečností před vydáním rozhodnutí, kterých z vlastní vůle nevyužil. Soud v této souvislosti dále podotýká, že mu s ohledem na tuto procesní situaci, a při zohlednění strohosti žalobního textu, není známo, jaké zjištěné skutečnosti žalobce považuje za nesprávné či nedostatečně zjištěné, popřípadě z jakých konkrétních důvodů se domnívá, že posouzení důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo řádně provedeno.
24. Ohledně námitky nepřezkoumatelnosti soud podotýká, že dle ustálené judikatury NSS je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či

vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Z výroku napadeného rozhodnutí je znatelné, jakým způsobem žalovaný rozhodl, a z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze zjistit, jakými úvahami byl žalovaný veden před zamítnutím žádosti o mezinárodní ochranu. Skutková zjištění mají oporu ve spise a učiněné právní závěry nejsou v rozporu s ustanoveními správního řádu a zákonem o azylu, přičemž splňují judikaturou kladené předpoklady pro vydání zákonného rozhodnutí ve skutkově a procesně podobných případech. Z tohoto důvodu soud považuje námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

25. Ve vztahu k obecně namítnutému nesouladu výroku s odůvodněním ve smyslu § 68 odst. 2 a 3 správního řádu soud podotýká, že tuto namítnou vadu v napadeném rozhodnutí neshledal. K tomu soud uvádí, že žalobce je povinen vyličit, jakých *konkrétních* nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58). Nutno dále připomenout, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci dostane u soudu. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce jakkoliv domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci zástupce žalobce [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS]. Tyto závěry jsou bez dalšího aplikovatelné i v nyní projednávané věci.
26. Pro úplnost soud dodává, že mezinárodní ochrana podle § 13, 14 a 14b se na žalobce *prima vista* nevztahovala z důvodu zjevného nesplnění podmínek, tj. žalobci nebylo možno udělit azyl ani doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny, neboť v ČR nežijí žádní jeho příbuzní, kterým by byl azyl nebo doplňková ochrana udělena, a současně není možno žalobci s účinností od 1. 10. 2025 udělit ani humanitární azyl podle § 14, neboť tento postup vyloučila novela č. 314/2025 Sb., k zákonu o azylu. Podle čl. II bodu 1 novely č. 314/2025 Sb., k zákonu o azylu platí, že [v] *řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu*. Bod 9 téže novely pak stanoví, že [v] *řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl*. Žalobce ostatně proti neudělení těchto forem mezinárodní ochrany ani výslovně nijak neprovozoval. Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí v těchto otázkách přezkoumal pouze v právě uvedeném rozsahu.

V. Závěr a náklady řízení

27. Na základě shora uvedeného soud v daném případě neshledal nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

28. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. prosince 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně